

Bolhapiac

Faragott kottatartó

Amikor szüleink megöregedtek és magukra maradtak a szülői házban, úgy döntöttek, túladnak a nagyszoba ékességén, a bécsi páncéltőkés hangversenyzongorán. Előtte felhívtak bennünket, nem tartunk-e mégiscsak igényt rá. Bátyám, a zongorista, kerek pereg nemet mondott. Tulajdonképpen én is, de csak részben.

– A zongora nem kell, de nem kaphatnám meg a kottatartót?

Apám lakonikusan válaszolt.

– Nem. Az a zongora tartozéka.

Az én szememben nem volt az. Évekig jártam zeneiskolába engedelmesen, de azt az utasítást sajátosan értelmeztem, hogy minden délután le kell ülnöm a zongora elé és gyakorolnom egy teljes órán át. Leültem a zongora elé, felnyitottam a kottatartót, de nem kottát tettem rá, hanem könyvet, és egy órán át zavartalanul olvastam. A látszat kedvéért azért hébe-hóba leütöttem egy-két akkordot.

És most itt volt előttem egy szinte szakasztott ugyanolyan faragott fa kottatartó, a két oldalán a pezsgőspohárnak szánt kihúzható tálcával. Egy régiségboltban állt a tulajdonos barokk stílusú íróasztalán. A tulajdonos idő-
södő, hatvanas hölgy volt, igazi arisztokrata típus, aki kötelességének érzi, hogy szigorú szépségét megtartsa mindhaláig. Ugyanakkor romantikus lélek lehetett, ha egyszer úgy őrizget egy kiszolgált hangszertartozékot, mint más a gondosan bekeretezett családi fotót.

– A kottatartó is eladó? – kérdeztem.

Meghökken, de aztán elmosolyodott, és azt mondta:

– Nem szándékoztam eladni, meglehetősen a szívemhez nőtt, de végül is miért ne? Talán magának nagyobb szüksége van rá, mint nekem.

Úgy tűnt, rokonlelkek vagyunk, és addig kell ütnöm a vasat, amíg meleg.

– Az asztalomon állna ugyanígy, és fordításhoz használnám. A kotta helyére tenném a fordítandó könyvet, a pezsgőspoharas tálcára a szótárt, a másik pezsgőspoharasra a...

– Egy pillanat – vágott közbe, és a bal tenyerét tiltón felemelte. – Miféle tálcáról beszél?

– Hát a kihúzható kis tálcákról a kottatartó két szélén. Ahová a zongorista állította a pezsgőspoharát...

– Azok a tálcák nem arra szolgáltak. Egy igazi zongorista nem iszik zongorázás közben.

– Hát én úgy tudtam – habogtam –, világéletemben úgy tudtam, hogy azok a tálcák pezsgőspoharaknak vannak...

– Gyertyák álltak rajtuk. Egy gyertyatartó jobbról, egy balról.

Úgy álltam ott, mintha felpofoztak volna. De azért hősiezen folytattam.

– Szóval gyerekkoromban a zongoránknak pont ilyen kottatartója volt, és én mindig is szerettem volna...

A tulajdonos a fejét rázta. Amilyen hirtelen támadt a szívélyessége, olyan hirtelen el is tűnt. A vonásai szinte megkövesedtek.

– Nem eladó. Kriptoalkoholistának meg pláne nem.

Leforrázva jöttem el. Napokig nem hagyott nyugodni a dolog. Honnan vettem ezt a pezsgőspoharat? Biztos a bátyámtól. Számtalanszor láttam, ahogy a bárókban a vendégek fizetnek neki egy italt, a pincér odaviszi a zongorához, a bátyám pedig köszönetképp a meghívó felé bólint.

Igen, a bátyám korhely éjszakai élete nyomhatta rá bélyegét az emlékeimre. Bizonyosságot kellett szereznem, mert ez most világnézeti kérdés volt. Máris messengereztem neki:

„A régi zongoránkon a levehető kottatartó két szélén volt egy-egy kihúzható kis tálca. Eredetileg mi állhatott rajtuk?”

Bátyám perceken belül válaszolt valahonnan Európa túlsó fertályáról.

„Gyertyák.”

Örökmérleg

Egy szenvedélyes gyűjtő halhatott meg, mert egyik napról a másikra postai levélmérlegek tucatjai kezdtek tisztavirágrajzásba a bolhapiacokon és a régiségboltokban, olyan inflációt indítva el ezen a fronton, hogy tényleg fil-lérékért tudtam megvenni egy fantasztikus darabot. Egy levélmérleget az Osztrák–Magyar Monarchia idejéből, amelynek zsebóra méretű fémtányérjára rámatricázták a teljes postai díjszabást. Nem is álltam meg, hogy el ne dicsekedjek vele fűnek-fának, aki csak megfordult nálunk.

– Ezt nézzétek meg! Ha lemértél egy levelet, nem kellett okostelefonban keresgélni, hogy mennyibe kerül a feladása, mert rögtön kiolvashattad a tarifátáblázatból! Például Deutschland & Oestreich-Ungarnba 15 grammig 10 Pfennig, 250 grammig 20 Pfennig! A nyomtatvány 50 grammig 3 Pfennig, 250 grammig 10 Pfennig! Külföldre, Weltposton ugyanez 50 grammonként 5 Pfennig!

Lelkesedésem valahogy nem ragadt át a látogatóimra.

– Nagy ügy – vonogatták a vállukat. – Nem mindegy, hogy épp hány Pfennigbe került az a valami?

– Nem is az összeg a lényeg, hanem hogy a tarifa kőbe van vésve! Rányomtatták a mérlegre! Százötven évvel ezelőtt el se tudták képzelni, hogy egy levél feladási díja évente változzon!

Nem sikerült felkeltenem az érdeklődésüket. De nem adtam fel. Nem tudtam elhinni, hogy valaki ne érezné át legalább egy pillanatra annak a világnak a nyugalmát, ami ebből a levélmérlegből árad. Újra és újra próbálkoztam.

– Ezt nézd meg! Te tudad, hogy az árumintaküldés 250 grammonként 10 Pfennigbe került a német-osztrák-magyar közös postaunióban? Külföldre 100 grammig 10 Pfennigbe, aztán 50 grammonként a 250 grammos súlyhatárig 5 Pfennigbe?

– Igen – jegyezték meg egyes monetáris szemléletűek –, ezért tört ki az első világháború. A német és osztrák árudömping miatt.

– Én a háború előtti korról beszélek. Hát nem érted? Ezt a levélmérleget úgy gyártottak, mintha a világ révbe ért volna, nincsenek változások, amikhez hozzá kéne igazítani a dolgokat! Ez volt a garancia! Hogy ne emeljen árat senki, mert akkor, idézőjelben, el kell dojni a régi díjszabással együtt a mérleget is!

Aztán egyszer csak emberemre találtam.

– Add ide! – mondta, és jó alaposan, az orra elé tartva vizsgálta levélmérleget. Aztán nekiállt feszegetni a szerkezetet.

– Hé! Mit csinálsz? Ez egy kényes régi... – tiltakoztam.

Aztán a torkomra forrt a szó. Vendégem egy erőteljes mozdulattal lehúzta a mérlegtányért a himbakarról. Simán lejött. Nem volt összehegesztve.

– Ennyit arról, hogy ne ismerték volna a csereszabatosság fogalmát már abban az időben.

Egy világ omlott össze bennem. Már nem mutatom meg senkinek; a kisunokáim játszanak velem. Imádnak pénzürméket méricskélteni rajta. Még nem tudják, hogy a ráragasztott akárhányforintosok napról napra kevesebbet érnek.

Josefine

A kis porceláncsészét gyorsan megtaláltam a Lőrinci Piacon. Még megvolt. Ott állt az Antikvitás feliratú boltocskában a polcon, ahogy legutóbb. Díszítetlennek mondanám, ha nem lett volna épp csak a peremén egy függönyszegélyre emlékeztető arany mintázat. Volt azonban egy nagy különbség. Az árcímke. A múlt heti háromezres árat átragasztották. Az új címkén ez állt: 10.000.

A boltos azonnal ott termett mögöttem, amint meglátta, mit fogdosok.

– Gyönyörű kis Pirkenhammer, ugyebár – mondta, és kivárt, ami óvatossá tett.

– Csak meglehetősen borsos az ára – feleltem.

– Mihez képest?

Nem tettem meg neki a szívességet, hogy azt feleljem: múlt héthez képest.

– Ez több mint triplája, amit az ilyen szingli csészékért el szoktak kérni.

A boltos összehúzott szemmel méricskélt, végül kibökte:

– Ez igaz. De valahogy kompenzálnom kell a múlt heti veszteséget.

Eleresztettem a fülem mellett a megjegyzést. A csészét forgattam, mintha most látnám először. Azért jöttem, hogy ezt is megvegyem, na de nem ennyiért.

– De ez az ár alkuképes, ugye?

– A hülye lányom tehet róla, hogy most ennyibe kerül. Egy hete dolgom volt délelőtt, és ő állt be helyettem. És eladta a két Pirkenhammer közül az egyiket. Azt, amelyiken nem volt árcímke.

A vállamat vonogattam.

– Én is a címke nélküli választottam volna. Néha nehéz levakarni. Marad utána egy folt.

– Ha nálam valamin nincs címke, az azt jelenti, hogy emelt áras. Valamiért különleges. A hülye lányomnak fel kellett volna hívnia, mielőtt eladja. De eladta annyiért, amire a párja volt beárazva. Négyezerért.

Ez beugratás volt. Figyelte a reakciómat, nincs-e ösztönösen a nyelvem hegyén, hogy nem négy-, hanem háromezerért.

A szemem se rebbsent.

– És mi volt a különbség? – kérdeztem.

Kivette a kezemből a csészét, és a fenekével felfelé az orrom alá dugta.

– Itt, a Pirkenhammer embléma alatt nemcsak számok voltak, hogy hanyadik sorozat, hanem egy név is. A csészét festő keramikus neve. Christine.

Ez is beugratás volt. Nem Christine volt az aláírás, hanem Josefina. Szerintem a pókerarcom ezúttal se csorbult.

A boltos most is figyelmesen vizsgálgatott, mielőtt folytatta.

– Az aláírt kerámiának nincs ára, annyit lehet kérni érte, amennyit az ember nem röstell. Ritka, mint a fehér holló. Ott van például a híres athéni fazekas, Szophilosz, aki az ötven fekete alakos vázája közül csak hármat szignózott...

– Oké – vágtam közbe. – Nekem egyszerűen csak megtetszett ez a csésze, és meg is venném, de nem ilyen áron. Őszintén, ki fog adni érte egy tízest?

A boltos egy darabig szúrós szemmel méricskél, hallgatott. Aztán azt mondta:

– Abban bízom, hogy mint a krimikben, a tettes mindig visszatér a tett helyszínére. Aki a hülye lányomtól tört áron megvette a szignált csészémet, most emelt áron megveszi a párját is, mert megszólal benne a lelkiismeret. Vagy visszahozza a szignókat, és cserébe megkapja ezt. – Felém mutatta a Pirkenhammert, kicsit megint kivárt, aztán visszatette a polcra. – Egyébként meg idehívtam a hülye lányom, hátha felismeri azt a vevőt. Bármelyik percben itt lehet.

Biztos voltam benne, hogy blöfföl. Úgy döntöttem, adok magamnak tíz percet, és csak azután lépek le. Nekiálltam nézegetni az ezüst cigarettatárcákat.

De nem blöffölt. Már a piac közepén jártam, amikor a régiségboltocska felé fordulva megláttam az előterében azt a szemüveges fiatal nőt, akitől a Pirkenhammert vásároltam múlt szombaton. Közelebb somfordáltam. Az elmúlt hét napban sokat nézegettem új teáscsészémen az aláírást, próbáltam elképzelni, milyen lehetett Josefina, aki száz évvel ezelőtt, hirtelen ötletből, odakanyarította a nevét a munkadarabja alá.

Valahogy most lett arca. Nekem ez a törékeny, rebbenékeny, szórakozott lány lett Josefina. Elsétáltam a boltocska előtt, de Josefina piac felé forduló tekintete átsiklott rajtam. Valahová a levegőbe nézett, igyekezett nem foglalkozni a vele veszekvő apjával.

Néztem, néztem, és már kész is voltam a magyarázatommal. Nem fogok pénzelni egy olyan embert, aki lehülyézi a saját lányát.

Bumeráng falióra

Akkora volt, mint a napraforgó tányérja, a számlapja aranyárga, a mutatói feketék, mint az ördög ujjá, de igazán a hátoldala búvölt meg, pontosabban a közepén, egy pici, alig gyufaskatulyányi házban elhelyezett óramű, amely egy pillanatra feltárult előttem, amikor az asszony felnyitotta.

– Ez egy nagyon finom, kényes szerkezet, úgyhogy csukom is vissza, nehogy por érje – magyarázta. – Automata, egy év alatt egy másodpercnél többet se nem késhet, se nem siethet.

Hittem is, nem is.

– És milyen sűrűn kell felhúzni? – kérdeztem. – Nem szeretném naponta levenni a falról.

Az asszony lenézően mosolygott.

– Legalább egy évig hozzá se kell nyúlnia. Elem húzza fel a rugót automatikusan. Ettől automata. Nézze csak! Jó minőségű ceruzaelem kell bele, és semmi gondja nem lesz vele.

És megint eljátszotta a trükköt a pici szerkezet felnyitásával, mint egy bűvész, aki egy villanásra felmutatja a kiválasztott kártyalapot. Az ujjai közt, az arany fényvel sürgő-forgó-lüktető parányi óramű mellett hirtelen megláttam az igencsak otrombán ható, Duracell feliratú fémhengert.

Ez a látvány kicsit elvette a kedvem. Meg hát a milió is, amelyben ez az óra elhelyezkedett. Hatalmas, márkás porcelán dísz tárgyak vették körül, mint hivalkodó áruházi ajándékkosarak.

– És mégis mennyi?

Erre a kérdésemre már a férj válaszolt, aki nemigen szokott az asztaluknál ácsorogni, jobbára a piacot járta, hol tud venni valamit olcsón, hogy aztán eladja drágán.

– Ötvenezer. Kienzle, a német óraipar remeke. Igazi ritkaság. Még mechanikus, de már elemes.

Húszra leengedték az árat, de még mindig szabódtam. Kell nekem egy ipartörténeti kuriózum? Sose bíztam az átmenetekben.

– Ha nem lesz megelégedve vele, visszaadjuk a pénzt – ígérték.

Ez hatott. Hazavittem, feltettem a főhelyre a falra. Nagyon jól mutatott. Jó üzletet csináltam, gondoltam, valahányszor ráesett a pillantásom.

Aztán az éjszaka közepén krákogó hangra ébredtem. Először azt hittem, álmodtam. Aztán megint hallottam. A hang a lakás belsejéből jött. Mintha valaki négy-öt percenként hangosan köszörölné a torkát a nagyszobában.

Betörő!

Komolyan megijedtem, de csak az óra volt. Felkeltem, levettem a falról, és mint valami gyanúsítottat kihallgató detektív, leültem az asztalhoz és farkasszemet néztem vele.

Az órát kis elemes rotor húzta fel rugó helyett, annak volt ilyen istentelen hangja az éjszakában. Az egész csak két másodpercig tartott, de nem lehetett aludni tőle.

A rá következő szombaton visszavittem.

A pasas és a neje fel volt háborodva.

– Ennek az órának semmi baja! – A férfi látványosan a füléhez emelte, és eljátszotta, hogy nem hall semmit. – Nincs is hangja!

– Négy és fél percenként csikorogva felhúzza magát a szerkezet – mondtam. – Itt a piaci zajban alig hallani. De éjszaka nem lehet aludni tőle.

– Minden óra ketyeg valamennyire. Ha ezt nem tudja elviselni, miért vette meg?

– A ketyegést meg lehet szokni, ezt az időnkénti harákolást nem. De fölösleges vitatkoznunk ezen. Maguk mondták, hogy ha nem leszek megelégedve vele, visszaadják a pénzt. Itt az óra, kérem vissza a pénzt.

Savanyú képet vágta. Végül az asszony szólalt meg.

– Hát ma még nem árultunk semmit. Jövő szombaton jöjjön el, reggelre itt lesz a pénze.

A rá következő szombaton jó korán jöttem és jó sokáig maradtam, de a házaspárnak a színét se láttam. Azóta sem. Többé nem jelentek meg az Ecserin, és mások sem látták őket, hiába kérdezősködtem. De nem adom fel. Kijárok Budaörsre, kijárok a Bakancsosra, kijárok a Flamingóra, el fogok menni a legjelentéktebb helyekre is, mert valahol előbb-utóbb fel kell bukkanniuk, ha megint el akarják adni a bumeráng faliórájukat.

Antik bronz bútorláb

Az antik bronz bútorláb egy motorháztetőre volt rátéve, úgy állt rajta, mintha az autó (amúgy özönvíz előtti Lada) márkajelvénye volna, ahogy a Jaguaron az ágaskodó jaguár.

Pontosabban kettő volt belőle. A cizellált, súlyos bronzdíszek szőrös-körömös vadállatlábat ábrázoltak.

– Bútorláb lehetett – mondta az árus. – Ezres darabja.

Habozás nélkül megvettem.

Hazaérve azonnal fogtam az íróasztali székeket, és nekiálltam rápróbálgatni. A családtagjaim körém gyűltek.

– De klassz!

– Ugye? – büszkélkedtem. – Fejedelmi trónszékeknek van ilyen lábuk.

– De miért csak kettőt vettél? A székeknek négy lába van.

Türelmesen elmagyaráztam, hogy a bolhapiacra nem lehet a dolgokból akárhányat venni.

– Akkor az íróasztalodra rakd fel, arra kettő is elég! – javasolta a feleségem. – A hátsó lábak úgyse látszanak.

Hogyan?!, gondoltam. Akkor mi lesz az én asszír trónusommal?!

– Ezek széklábak, asztalhoz nem illenek – jelentettem ki dölyfösen.

Ahogy próbálgattam, már kaptam is a jobbnál jobb tanácsokat a lányaimtól.

– Az első kettőre tedd!

(Ezzel az volt a baj, hogy a szék első két lába rendes esetben bent foglal helyet az íróasztal alatt.)

– A hátsó kettőre tedd!

(Na de miféle trónszék az, amelyen hátul a dísz?)

– Az oldalsó kettőre tedd!

(Szó se róla, így mindkettő látszott a kanapé felől, de ez az elrendezés nekem meglehetősen avantgárdosan hatott.)

– Egyikre se tedd, mert csak dübörögni fogsz azokkal a dögnehez széklábakkal, és feljönnek az alattunk lakók.

(Ez természetesen a feleségem kritikája volt.)

Őszintén szólva már nem emlékszem, végül is a szék melyik két lábá-

ra szereltem fel a karmos-szőrös bronztappancsokat. Ugyanis nem sokáig maradtak rajta. A feleségemnek lett igaza (mindig neki van igaza), az alsó szomszéd feljött, hogy mi ez az éktelen dübörgés, az én koromban már ne legyenek ennyire fickós, mert nem lesz jó vége.

Ugyhogy végérvényesen leszereltem a bronztalpakat, és hirtelen ötlettől vezérelve föltettem őket az asztalomra, becsúsztatva a monitor alá. Azóta is ott vannak. Impozáns látvány: mintha a képernyő ezeken a vadállatlábakon állna. Vagy valaki gubbaszt a monitor mögött. Egy szörny.

Hogyan lett fényes fekete lakkcipőm?

Amikor a főnökség bejelentette, hogy tízezer forintot ad munkacipőre, a kollégáim kevesellték. Én sokalltam. Kijelentettem, hogy én ötszáz forintért olyant fogok venni, hogy az hét nyelven beszél.

Vettem is a budaörsi bolhapiacra egy jó kis magas szárú velúr cipőt, elől fűzővel, oldalt cipzárral. Kényelmes volt, bár kissé viseltes, és a sok hordásban meg a mindennapi munkában még tovább kopott. Az eredetileg világoszürke cipő az orrán kifehéredett, elnyúttnek látszott, kezdtem szégyellni. Mégiscsak egy főúri palotában dolgozom; hogy néz az ki, hogy nem tartom rendben a cipőm?

Csakhogy hiába kértem tanácsot hozzáértőktől, mindenki azt mondta, hogy ha a velúr valahol megkopik, az már úgy marad, arra nincs suviksz.

Ugyhogy ha valakivel beszélgetnem kellett, próbáltam úgy állni, mint a gólya: az egyik lábamat kissé felhúztam a másik mögé, hogy csak egy cipőm látsszék, hátha úgy nem olyan feltűnő.

De nemcsak a cipők kopnak a palotában, ahol dolgozom, hanem a parketta is. A napokban elrendelték, hogy egy kollégámmal lakkozzuk fel a díszterem parkettáját. Kaptunk hat kanna méregdrága anyagot, abból kellett mindig valamennyit egy sávban magunk elé locsolnunk, és moppal egyenletesen széthúznunk. Kollégámé volt a nagybálterem, kisbálterem, dohányzószalon. Enyém a könyvtárszoba, fogadóterem, aranyszalon, ezüstsalon. A tükörfolyosón találkoztunk.

– Készen vagyunk? – kérdeztem. – Megvolt minden?

Rántott egyet a vállán. Ebből megállapíthattam, hogy valami kimaradt. Kollégám nem egy bőbeszédű pasas.

– Mi maradt ki? – kérdeztem.

– A zenekari árok.

Fogalmam se volt, miről beszél. Lassan két éve dolgozom itt a palotában, kész labirintus, lehet benne bolyongani, na de egy árkot csak észrevesz az ember, ha máshogy nem, hát beleesik.

– Hol van itt zenekari árok?

– Hát ott fönn. – És felmutatott a plafonra.

Pontosabban a plafon alá. A nagybálterem és a kisbálterem közti átjáró fölé. Valami karzatféle volt odafönn, négy-öt méter magasan, ahol boltívszerűen nyitva volt a fal. De ő nem azt nézte, hanem a fényárban úszó parkettát.

– A vak is látja, hogy kidolgoztuk a belünket. Neked a cipőd is ráment. Dobhatod a kukába.

Lebámultam a lábomra. A félig hamuszürke, félig csontfehér cipőm fényes fekete lett. Álmélkodva néztem. A színtelen parkettalakk, amit használtunk, a parkettára locsolás közben rá-ráfröccsent a cipőnkre, és mire végére értünk az ezer négyzetméternek, teljesen beterítette. És valami kémiai oknál fogva a kopott velúr a felvizezett tejnek látszó folyadékra úgy reagált, hogy teljesen megfeketedett. De jó, gondoltam, és egy kicsit még lötytyintettem a szerből a jobb cipőmre, amelyre a munka közben valahogy kevesebb került.

– Szóval oda már nem megyünk fel – fejezte be a tőle szokatlanul hosszú eszmefuttatását a kollégám.

Aztán mégiscsak felmentünk. A „zenekari árok” szűk kis hídféle volt magasan a két bálterem között, remek kilátással a monarchiabeli pompára. Kedvem lett volna kiülni a mellvédjére, lóbálni a lábamat a felhúzott vonóhálóra emlékeztető kristálycsillárok felé, és közben gyönyörködni a főúri környezetbe illő fényes fekete lakkcipőmben.

Zsákbamacska

A Citizen utazóórán azért akadt meg a szemem, mert szokatlanul kicsi volt, gyufásskatulya méretű, és úgy saccoltam, épp be tudnám illeszteni az árbóc helyére az orrom elé, öreg NDK-s túrakajakom lécvázás orrába, megnövelve az eddig nullán álló műszerezettségét.

Na de erre a kitüntetett posztra márkás órát szándékoztam kinevezni, minimum svájcit, és kételkedtem benne, hogy ez a kis japán Citizen állni fogja a balatoni viharokat.

– Neked nem elég márkás a Citizen? – förmedt rám az árus.

Nem csak erről volt szó. Hiányoltam a „Jewels” varázsszót a számlapon vagy a hátoldalon, ami a drágakő csapágyak számát jelölné a szerkezetben. Ahogy gyerekkoromban belestünk az autók ablakán, és azt néztük, hány kilométerig tart a sebességmérő számozása a műszerfalon, a felnőttek karóráin is azt figyeltük, hány kövesek, és minél magasabb volt a szám, annál jobban elkerekedett a szemünk. Most is elvártam volna, hogy ha már Citizen, legyen rajta az is, mondjuk, hogy TWO (2) JEWELS. Vagy FOUR (4) JEWELS. Ne adj isten, FIFTEEN (15) JEWELS.

– Nincs feltüntetve rajta sehol, hogy hány köves.

– Ha csak ez a bajod, azon segíthetünk. Leszedem neked a hátlapot, és ha fel van tüntetve belül, hogy hány köves, akkor megveszed?

Megvontam a vállam. Az óra szépen, állhatatosan ketyegett, és ha tényleg vették a fáradságot, hogy a szerkezetre rávéssék, hány rubintkő csapágyon futnak a fogaskerekek, az felér egy garancialevéllel.

– Meg.

Az ilyen minikönyvként felnyíló, bördobozú utazóórák hátlapját mindig három icipici csavar rögzíti. Nagy nehezen műszerész-csavarhúzóval kerítetünk, és az árus lecsavarozta a fedelet.

Mindketten elképedve néztük. A kőcsapágyak száma tényleg fel volt tüntetve.

NO (0) JEWEL.

Most mondhattam volna, nem ér a nevem: ha nulla van feltüntetve, az annyi, mint ha fel se lenne tüntetve. De úgy éreztem, ha Mitsuo Koodaka úr (az ő leányvállalatának a neve volt rávésve még a szerkezetre, és utána néztem az interneten) volt olyan becsületes, hogy nem rejti véka alá, mit spórolt ki a gyártmányaiból, akkor egyrészt megbízhatok benne, hogy nem adott ki bővít a kezéből, másrészt becsületesség dolgában én se maradhatok el mögötte.

Egyszóval az utazóórát megvettem. Egyelőre nem csalódtam benne. Koodaka úr volt olyan gondos anyagbeszerző (mindent maga és felesége csinált, még a háromszáz munkásnő havi fizetésének beborítékolását is), hogy szerkezetei drágakő csapágyazás nélkül sem kopnak el az örökké imbolygó magyar tengeren.

páratlan oldal

59

www.es.hu

IRODALMI ÉS POLITIKAI HETILAP

**Kattintson
a www.es.hu-ra!
SMS-sel is
előfizethet!**

PUBLICISZTIKA,
FEUILLETON,
PRÓZA, INTERJÚ,
VERS, VISSZHANG,
KÖNYVKRITIKA,
MŰBÍRÁLAT,
GALÉRIA